

SEGER TILL VARJE PRIS!

*Novell i tanumsmiljö
av Camilla Läckberg*

Seger till varje pris!
Novell i tanumsmiljö av Camilla Läckberg

Copyright © Camilla Läckberg och Tanums Kommun 2006
Omslagsbild: Tingshuset, Tanumshede. Foto: Daniel Norell, Tanums Kommun
Satt och tryckt hos CW Carlssons Tryckeri AB, Vänersborg
Medföljer som bilaga till informationstidningen TANUM nr 22, 2006
Upplaga 12 000 exemplar

Seger till varje pris!

Novell i tanumsmiljö av Camilla Läckberg

Erling W Larsson kröp på alla fyra i buskarna. Det var inget han vanligen ägnade sig åt, och han tittade sig noggrant runt för att försäkra sig om att han inte blev iakttagen. Men de kvarvarande turisterna verkade befinna sig nere vid vattnet, istället för uppe i skogen. Men man kunde aldrig veta, han lyssnade hela tiden spänt efter steg på stigen, så han snabbt kunde ställa sig upp och borsta av knäna. Hann han inte upp hade han joggingkläderna på sig, och kunde låtsas att han bara böjt sig ned för att knyta skorna.

Ovanför en stor, vit, blomma surrade getingen. Den hade ännu inte slagit sig ner för att suga ut nektaren, utan flög exalterat runt medan den samlade sig inför skrovmalet. Sakta, sakta, kröp Erling närmare. I högra handen hade han glasburken han tagit med sig för ändamålet och i vänstra höll han skruvkorken till burken. Getingar tillhörde inte hans favoritinspekter, så han kände hur svetten började rinna från hårfästet, av ansträngningen att kämpa emot flyktinstinkten. Men han var tvungen att göra det här. Så han fick ta det som en man.

Plötsligt verkade getingen bli medveten om hans närvaro. Erling var inte mer än någon decimeter bort nu, och getingen såg ut att stanna till mitt i surrandet, och misstänksamt betrakta honom. Erling stannade till han med, och avvaktade. Det hade inte varit en riktig getingsommar, så det hade tagit honom en stund att hitta den här. Han ville inte riskera att den flög iväg. Efter några långa sekunder verkade getingen bestämma sig för att blomman doftade för gott för att överges, och den började surra igen. Då kastade sig Erling fram. I en enda svepande rörelse, fångade han getingen i burken och skruvade snabbt på locket. Triumferande höll han upp den framför ögonen och studerade getingen som nu ilsket fäktade runt där inne. Så skulle en geting fångas. Nu gällde det bara att gillra honungsfällan. Om den nu skulle behövas.

Hörrni, nu får vi ta och börja här.” Kommunalrådet Jörn Schuster tittade strängt ut över de församlade i kommunstyrelsen. Maken till ett gäng pladdertackor, tyckte han emellanåt. Men det var väl så det var nuförtiden. Ingen respekt för den äldre generationen. Ingen respekt för ordning och reda. Nåja, inte för att de sittande i kommunstyrelsen var purunga direkt, det var bara den där nye ledamoten i styrelsen, Erik Bohlin, som fortfarande knappt var torr bakom öronen. Men ingen var ens i närheten av hans erfarenhet av politiskt arbete, av kommunarbete, och det gjorde dem till ungtuppar i hans ögon. Lite annorlunda var det i och för sig med det senaste tillskottet i styrelsen, Erling W Larsson. Honom hade han ännu inte riktigt fått grepp på. Skulle han vara helt ärlig, så oroade mannen, som satt tvärsen vid det stora konferensbordet, honom en hel del. Nu satt han tyst, utan att kackla med de andra, och verkade iaktta Jörn på ett sätt som kändes... ja, rovdjursaktigt var det enda ord han kom på som passade. Men det var väl så. Skulle man överleva som toppchef i Stockholm behövde man väl ha lärt sig simma med hajarna, och bli en av dom. Det gick kanske inte att koppla bort den inställningen, ens efter att man dragit sig tillbaka. Ändå hade Jörn hört ryktas att Erling tillhörde de som kommit undan skandalen kring försäkringsjätten med både äran och pengarna i behåll. Men att det förra – och det senare, hade mer att göra med att han dragit sig ur i tid...

Erling W Larsson fortsatte att betrakta honom med ett märkligt uttryck i ögonen. Jörn kände sig för ett ögonblick lite olustig, men slog genast bort det. Erling var ju inget hot på något sätt. Ingen politisk erfarenhet, ingen erfarenhet av hur saker och ting skulle skötas i en kommun som Tanum. Nej, han skulle fokusera på att enbart se honom som ett positivt tillskott till styrelsen. Han kunde säkert vägleda dem en hel del i affärsfrågor och så fort Jörn hade blivit omvald i nästa vecka, som vanligt, så hade han en hel del intressanta projekt i åtanke, där Erling kunde visa sig nyttig.

”Jörn – vill du inte smaka en av mina hembakta bullar?” Gunilla Kjellin kvittrade som vanligt med sin lätt pipiga röst, och sköt fram fatet där hon lagt upp en stor hög med väldoftande kanelbullar. Jörn kämpade med sitt samvete ett ögonblick. Han och frugan gick ju på viktväktarna och räknade prickar, men en liten bulle borde han väl kunna unna sig. En man kunde ju inte leva på sallad allena. Och det frugan inte visste, det led hon inte av.

Han nickade mot Gunilla, sträckte fram handen mot bullfatet, och medan de första njutningsvågorna av sockret löpte genom honom, öppnade han mötet.

Fattar du hur taffligt den här kommunen sköts?” Erling vankade ivrigt fram och tillbaka i vardagsrummet. Viveca iakttog honom från sin plats i soffan, och ansträngde sig för att se intresserad ut. Det hade inte varit hennes idé att flytta till Grebbestad, bort från väninnor, Stureplan, shopping, restauranger och fik. Men hon hade gått med på det ändå, i hopp om att det skulle föra henne och Erling närmare varandra. Tidigare hade han jobbat dygnet runt, sju dagar i veckan, men huset i Grebbestad skulle bli deras ställe att umgås, prata med varandra, ha tid för varandra. Istället hade han med liv och lust kastat sig in i kommunpolitiken. Och hon kände honom tillräckligt väl efter fem år som gifta, för att veta vad som skulle komma härnäst.

”Den här kommunen har en enorm potential, som bara slösas bort i händerna på klåpare, amatörer, utan någon som helst kunskap om marknadskrafter, the cost of doing business, och annat grundläggande. Ingen som helst kunskap!” Erling fortsatte sitt ivriga vankande, och Viveca kvävde en gäspning.

”Vad kommunen behöver är en stark hand, - nej ta mig fan, de behöver en stark man! Någon som vågar se ”the big picture”, någon som vågar ta de stora, de svåra, de nödvändiga besluten.” Nu hade han börjat vifta med knytnäven i luften medan han gick, och Viveca fick kämpa emot lusten att himla med ögonen. Det fanns nog inget som hon fann lika tråkigt som kommunpolitik, och nu skulle hon behöva höra allt om det i flera tonarter, dygnets alla vakna timmar. Och ombyggnaden av huset hade i takt med Erlings ökande kommunengagemang, allt mer hamnat på henne. I över ett halvår hade de nu haft snickare, målare, elektriker och kakelsättare hemma, och hon började bli innerligt less på att ständigt vara till hands, svara på frågor, och skälla ut dom som inte gjorde som hon sagt. Vilket inträffade förfärande ofta.

”Men det är väl försent att göra något åt det nu? Omröstningen sker ju redan nästa vecka,” sa Viveca och försökte lägga in en illusion av engagemang i rösten. Erling stannade till i sitt vankande, och sa, med ett leende hon sett många gånger förr.

”Försent? Så fan heller. Jag har bearbetat styrelsen sen ett tag tillbaks. Inte sagt rakt ut att jag vill åt Jörns post, han är ju för populär för det den gamle gubbstrutten. Istället har jag sått lite frön kan man säga...”

Med en ny kraftansträngning ställde Viveca följdfrågan som Erling gjort en konstpaus för

att vänta in. ”Vilka frön är det då du har sått?”

Erling slog sig ner i soffan mitt emot henne och lade belåtet upp fötterna på bordet. Han knäppte händerna bakom huvudet, och sa belåtet;

”Jag tror att jag har lyckat så tvivlets frö... Pratade mycket om hur illa det ser ut för kommunen, hur ruinen närmar sig, hur Jörn visserligen gjort ett mycket bra jobb hittills – en ren lögn, men lite smidig måste man vara i det här spelet... Men sen har jag oroligt frågat om han inte verkar ha tacklat av en aning på sistone. Det kan till och med hända att rapporter har kommit bort efter att Jörn haft de på sitt bord, att beslutsunderlag försvunnit, trots Jörns ihärdiga insisterande om att han visst gjort de färdiga... Ja, helt enkelt en hel del konkreta bevis på att gubben nog börjat bli gaggig!”

”Och du råkar inte ha något med de försvunna dokumenten att göra.”

Erling sade inget, han log bara pillemariskt och lade pekfinger mot näsan i en gest som Viveca inte var riktigt säker på vad den betydde, men som hon tog som ett jakande. Hon kände sig med ens oerhört trött. Att inte hennes karl kunde bli biten av golf, eller segling istället när han drog sig tillbaka från näringslivet. Hon hade gärna sett sig segla på haven, eller slå på greenerna tillsammans med honom, självklart iförd det senaste modet. Istället var det kommunpolitik han fick på hjärnan.

”Men vad gör du om de inte röstar som du vill? Trots dina ”frön?”

Erling betraktade henne under tystnad en stund. Så länge att Viveca undrade om han verkligen hört frågan. Sen log han igen och sa;

”Vad som än händer, kommer jag att bli Tanums nästa kommunalråd. Tro mig.”

Blicken hon såg i Erlings ögon gjorde att hon trodde honom. Men den fick henne också att rysa.

Vad tror du om han? Den nye?”

”Erling, menar du?” kvittrade Gunilla.

”Ja, vem fan tror du jag menar?” sa Uno Brorsson bryskt, men ångrade sig genast när han såg hur Gunillas ansikte förvreds. Hon var ju så sabla känslig.

”Jo, jag menar självklart Erling,” upprepade han, antingen spakare, och fokuserade på rödspättan han höll på att bena ur på tallriken.

De var tre stycken som hade träffats för en lunch på Gestgifveriet, tvärs över gatan från kommunhuset. Uno Brorsson, Gunilla Kjellin och Erik Bohlin. Det tillhörde inte vanligheterna att de åt lunch gemensamt, de var alldeles för olika för att riktigt trivas i varandras sällskap. Men med tanke på omröstningen nästa vecka, hade Uno känt att det var viktigt att de satte sig ner tillsammans och pratade igenom saker och ting. Han hade hört en del olycksbådande mummel de sista veckorna och ville försäkra sig om att inget oförutsett skedde.

”Jag tycker Erling är en riktig vitamininjektion i styrelsen,” sa Gunilla, som nu åter var sitt vanliga, uppåt jag. ”Det är som en frisk fläkt har kommit in i kommunkorridorerna.”

Det var inte vad Uno ville höra. Han satt tyst en stund för att samla tankarna, och vände sig sedan mot Erik Bohlin.

”Är du av samma åsikt?”

”Njaaa,” Erik drog lite på det. Han var inte känd för att ha så mycket till ryggrad och brukade dra sig i det längsta för att leverera en egen åsikt, innan han känt vartåt majoriteten barkade. Och i det här fallet var han verkligen fångad mellan två motpoler. Därav tvekan.

”Njaa,” sa han igen, och Uno Brorsson kände irrationen stiga. Men han tänkte vänta ut

pojkvaskern. Tids nog borde han väl få ur sig en åsikt.

”Jaaa, å ena sidan tycker jag nog att Erling kan tillföra en hel del till kommunledningen.” Erik flackade orolig med blicken. Han fortsatte; ”Å andra sidan är ju Jörn en legend i kommunen och har alltid arbetat hårt för kommunens bästa...”

”Så vad är det du säger egentligen?” Uno avbröt den yngre mannens förlägna hummande och brummande. ”Vem är det du tänker rösta på nästa vecka?”

”Vad menar du?” sa Gunilla förvånad. ”Det finns väl bara en kandidat som vanligt?”

Både Erik och Uno tittade trött på henne. Gunilla hade som vanligt missat allt som föregick runt henne, och tittade nu med uppriktigt, genuin, förvåning på dem båda, medan hon idisslade en bit kycklingfilé.

”Men Gunilla,” sa Uno, och suckade. ”Säg inte att du inte förstått att Erling siktar på kommunalrådsposten? Han har ju jobbat i den riktningen ända sedan dag ett i styrelsen.”

”Nää,” sa Gunilla förvånad, och svalde resten av tuggan innan hon fortsatte. ”Nä, det har jag då absolut inte märkt något av. Jag tycker bara att Erling har gjort en stor insats för kommunen så här långt, och jag tycker inte riktigt om att du insinuerar att det finns baktankar i det.” Hennes röst började anta en stridslysten ton och med blossande kinder fortsatte hon; ”Och om så vore, så kan jag inte med bästa vilja säga att jag ser det som något negativt! Den här kommunen kanske behöver lite ombyte – någon med ruter, och affärserfarenhet, och... och... och...” hon stakade sig, men kom sedan med slutklämmen; ”sedan skadar det ju inte att han är rasande stilig dessutom!”

Uno tittade bara bedrövat på henne. Det fanns liksom inget att tillägga. Fruntimret var hopplöst. Han sökte Erik Bohlins blick för lite stöd, karlar emellan. Men Bohlin undvek att möta hans blick. För första gången började Uno Brorsson känna en uppriktigt oro inför omröstningen den kommande veckan.

Antligen hade dagen kommit. Erling var så uppspelt så han fick göra en kraftansträngning för att kunna sitta still på stolen. I konferensrummet var spänningen påtaglig. Gunilla hade dagen till ära bakat muffins. Stora, ljusa muffins med mycket glasyr på toppen. Erling såg hur Jörn redan lystet kastade blickar på dem. Bra, det skulle tjäna hans plan väl, om det kom dithän.

Han kände försiktigt på glasburken han diskret placerat på stolen mellan knäna. Bordet dolde effektivt burken för de andra. Erling skruvade sakta, sakta på locket, så att det satt så löst att det med bara en sista vridning skulle lossna. Nu var allt på plats. Nu var allt förbrett.

”Jag förklarar mötet öppnat.” Kommunalrådet harklade sig, och verkade vara den enda som inte var nervös.

”Jaa, det enda vi har på dagordningen idag är ju valet av kommunstyrelsens ordförande,” sa han muntert och sträckte sig efter en av Gunillas muffins.

Bra, bra, tänkte Erling. Ju mer socker i och på gubben, desto bättre. Ät, ät, och spill gärna mycket, manade han honom tyst i sitt inre. Mellan knäna kände han hur burken surrade lätt av getingen som ilsket var fångad däri.

”Ja, det borde väl vara en snabb historia det här,” sa Jörn, medan han lystet drog av pappersformen på muffinsen. Han fick en stor klick glasyr på fingrarna och slickade noggrant av dem, en efter en.

”Vi kör väl omröstning runt bordet. Som vanligt” lade han till och öppnade gapet för en

enorm tugga. Och med smulor som flög ut över bordet sa han småskrattande; ”Ingen annan kandidat till posten i år heller, antar jag?” Han öppnade munnen igen för att fylla på lite till av bakverket.

”Jag vill lägga mitt namn på bordet,” sa Erling lugnt. Ingen av de andra runt bordet såg förvånade ut. Inte ens Gunilla. Men Jörn hade uppenbarligen inte förväntat sig detta. Han satte tuggan i halsen och fick en explosiv hostattack som sände ett regn av smulor ut över konferensbordet.

”Du?” kraxade han, och hostade ett par gånger till för att rensa luftrören.

”Ja, jag tror att jag med min erfarenhet kan bidra en hel del till den här kommunen,” sa Erling, fortsatt lugnt, och kramade burken med högerhanden.

Irriterat, och uppenbarligen bragd ur balans fräste Jörn Schuster;

”Låter som att det blir omröstning då! Men jag borde varna dig;” Han hötte med fingret åt Erling, ”jag har ett gediget stöd, både i kommunen och i den här styrelsen, så jag skulle nog tänka mig för om jag var du.” Han skrattade, och Erling log bara till svar. Det var ju det han gjort. Tänkt sig för. Planerat. Tagit hänsyn till alla eventualiteter. Gjort en plan A. Och en plan B. Informationen om Jörn Schusters grava getingallergi hade gett honom stoff till plan B. Den var inte idiotsäker. Absolut inte. Men den byggde på sannolikheter. Getingen han fångat i burken, var irriterad och aggressiv. Och den gillade sådant som var sött. I ett rum fullt av människor, var kommunalrådet den ende som var så gott som marinerad inifrån av socker, och nu dessutom täckt av smulor och glasyr utanpå. Skulle getingen sticka någon var det ingen tvekan om vem han skulle välja.... Diskret lade han handen på locket. Redo att släppa ut det dödliga innehållet. Om det behövdes.

”Erik, börja du.” Jörn pekade på den nye ledamoten, fortfarande något bragd ur fattningen av den oväntade – och ovana, konkurrensen.

”Jag... jag... jag...” Erik Bohlin stammade osäkert och flackade med blicken mellan Erling och Jörn. Erling gav honom en lugnande blinkning.

”Jag...” Erik Bohlin tog sats och lät orden forsa ur sig. ”Jag röstar på Erling.” Sedan sjönk han ihop i stolen, utmattad av att ha behövt ta en tydlig ställning i en så laddad fråga.

Jörn blängde på honom, men såg fortfarande inte oroad ut. Erling vred en millimeter till på locket.

”Uno?”

”Du vet vem jag röstar på,” sa Uno Brorsson lugnt, och log åt Jörn. ”Du har min röst. Utan tvekan.”

Jörn Schuster log segervisst och kunde inte hålla sig från att ge Erling ett triumfatoriskt ögonkast. Gunilla kunde han lita på. Det visste han säkert. Det här hade han som i en liten ask.

”Gunilla?” Han knäppte händerna och lade dem mot bordsskivan för att invänta den vinnande rösten till hans fördel.

Erling hade nu fått loss locket helt och höll det bara på plats med handen. Han lyfte lätt på locket, och kände fladdret från getingens vingar mot handflatan, när den surrade uppåt, uppåt, ilsken och på jakt efter någon att ge igen på för tiden som instängd.

”Erling.” sa Gunilla svagt, och stirrade ner i knät.

I stillheten i rummet hördes bara hur det nu före detta kommunalrådet drog snabbt efter andan.

Det nya kommunalrådet log. Och skruvade diskret på locket igen.

